

**Předsedovi Úřadu
pro ochranu hospodářské soutěže**

prostřednictvím

**Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže –
sekce veřejných zakázek
Třída kpt. Jaroše 7
604 55 Brno**

ke sp.zn.: ÚOHS-S593/2011/VZ-18002/2012/513/JWe

čj.:KP/2449/2012

Zadavatel: **Statutární město České Budějovice**
Nám. Přemysla Otakara II. č. 1, 2
370 92 České Budějovice
IČ: 00244732
primátor: Mgr. Juraj Thoma

(dále jen „Zadavatel“)

Doplnění rozkladu

podaného dne 10. 10. 2012 proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

č. j. ÚOHS-S593/2011/VZ-18002/2012/513/JWe ze dne 25. 9. 2012

Dvojmo

I.

Dne 10. 10. 2012 podal Zadavatel **rozklad** proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) č. j. ÚOHS-S593/2011/VZ-18002/2012/513/JWe ze dne 25. 9.2012, v němž Úřad konstatoval spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“) Zadavatelem tím, že

- nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 ZVZ, když veřejnou zakázku „Outsourcing serverové farmy“ zadal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž byly dle napadeného rozhodnutí splněny podmínky stanovené v § 23 ZVZ, přičemž uvedený postup Zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a s vybraným uchazečem – BIT SERVIS spol. s r.o., se sídlem Praha 4, Libušská 144/252, PSČ 142 00, IČ: 45793972 (dále jen „BIT SERVIS“), uzavřel dne 13. 11. 2007 smlouvu č. 2007000422 na plnění této veřejné zakázky (dále jen „Smlouva“);
- dne 15. 6. 2010 uzavřel dodatek č. 2 ke smlouvě č. 2007000422 na plnění veřejné zakázky „Outsourcing serverové farmy“ (dále jen „Dodatek č. 2“), aniž by dodržel postup stanovený v § 21 ZVZ ve spojení s § 6 ZVZ a neprovedl zadávací řízení, přičemž tento postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Za spáchání Úřadem shledaných správních deliktů byla Zadavateli uložena pokuta ve výši 1.300.000,- Kč.

Podaným rozkladem napadá Zadavatel citované rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Důvodem podání rozkladu je zejména nezákonnost a rozpornost rozhodnutí i celého řízení, které mu předcházelo, když se Úřad nedostatečně vypořádal s tvrzeními Zadavatele týkajícími se důvodů zadání předmětné veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění a kdy provedené důkazy nekorespondují v mnohých ohledech se závěry uvedenými v rozhodnutí.

Zadavatel si dovoluje obsah rozkladu podaného dne 10. 10. 2012 doplnit o další skutečnosti, které jsou dle jeho názoru relevantní pro další průběh správního řízení a rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci.

II.

Nesprávné posouzení případu

Zadavatel opakovaně uvádí, že podle jeho názoru byly podmínky pro použití jednacého řízení bez uveřejnění v obou případech, tedy při uzavírání Smlouvy i při uzavírání Dodatku č. 2, naplněny, a tudíž se ani nemohl dopustit popisovaných správních deliktů, jak konstatoval Úřad v napadeném rozhodnutí.

Argumentaci k naplnění podmínek pro použití jednacého řízení bez uveřejnění předložil Zadavatel již v průběhu řízení na I. stupni a dále v podaném rozkladu, považuje však za vhodné ještě podrobněji doplnit argumentaci k oprávněnosti uzavření dodatku č. 2, který byl uzavřen na podkladě a s výslovným odkazem na Smlouvu uzavřenou s dodavatelem BIT SERVIS dne 13. 11. 2007.

Zadavatel je přesvědčen, že při uzavírání Dodatku č. 2 ke Smlouvě postupoval v souladu se ZVZ i dosavadní rozhodovací praxí Úřadu a soudů. V této souvislosti odkazuje Zadavatel na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) **C-454/06** ze dne

19. 6. 2008, ve věci presstext Nachrichtenagentur GmbH proti Republik Österreich (Bund), APA-OTS Originaltext-Service GmbH, APA Austria Presse Agentur registrierte Genossenschaft mit beschränkter Haftung (dále jen „Presstext“), neboť je přesvědčen, že uzavřením Dodatku č. 2 nedošlo k uzavření nové smlouvy (resp. k zadání nové veřejné zakázky), jak uvádí Úřad, ale pouze ke změně původně uzavřené Smlouvy, která je s odkazem na rozsudek Presstext změnou přípustnou.

V rozsudku Presstext se Soudní dvůr podrobně zabýval změnou obsahu smlouvy uzavřené na základě veřejné zakázky. Ačkoliv se jednalo o posouzení konkrétní situace, lze z rozsudku zároveň dovodit obecná pravidla, podle kterých je třeba u změny obsahu smlouvy posuzovat, zda se jedná o změnu nepodstatnou, a tedy přípustnou, nebo zda se jedná o změnu podstatnou, která přípustná není. Nepříjatelné jsou tedy takové změny smlouvy, které mění smlouvu podstatným způsobem.

Za podstatnou změnu smlouvy během jejího trvání lze považovat takovou novou úpravu podmínek plnění smlouvy, kdy upravená smlouva

- stanovuje nové podmínky, které by umožnily, pokud by se vyskytovaly již v původní veřejné zakázce, jiný okruh dodavatelů než těch, kteří se účastnili původní veřejné zakázky, nebo pokud by umožnily přijmout jinou nabídku než tu, která byla v původní veřejné zakázce přijata; popř. by tato změna mohla mít vliv na hodnocení nabídek, a tedy výběr nejvhodnější nabídky;
- rozšiřuje značnou měrou plnění veřejné zakázky, které původně nebylo předpokládáno (v případě, kdy nelze využít k zadání dodatečného plnění jednacím řízením bez uveřejnění) či zařazuje plnění podstatně odlišné od původních podmínek;
- mění hospodářskou rovnováhu smlouvy ve prospěch dodavatele, jemuž byla zakázka zadána, způsobem, který nebyl v podmínkách původní zakázky předpokládán.

Za podstatné změny jsou přitom podle rozsudku Presstext považovány všechny změny podřaditelné pod některou z výše uvedených kategorií, které nebyly předem upraveny v podmínkách původní smlouvy. Soudní dvůr v rozsudku Presstext tedy **výslovně připouští takové změny ve smlouvě, jejichž vznik Zadavatel předvídá a v zadávacích podmínkách předem upraví způsob změn za předem vymezených okolností**. V takových případech je změna smlouvy přípustná, nastane-li předvídaná událost.

Právě takovým případem je i uzavření Dodatku č. 2 k původní Smlouvě na realizaci veřejné zakázky ze dne 13. 11. 2007, kdy z dokumentace předložené Úřadu jednoznačně vyplývá, že se jedná o změny předem předvídané a v návrhu Smlouvy výslovně upravené, včetně podmínek a okolností provedení takových změn.

Zadavatel v této souvislosti odkazuje především na čl. 7.8. Smlouvy, v němž je upraveno, že dodavatel BIT SERVIS je oprávněn nejpozději ke dni uplynutí 32 měsíců od podpisu této Smlouvy učinit Zadavateli novou nabídku na obnovu technologií IT, tj. na dodávku HW zařízení, SW vybavení a poskytování souvisejících služeb, přičemž v případě, že tato nová nabídka bude cenově totožná nebo výhodnější a technické parametry nabízeného HW zařízení a SW vybavení budou stejné nebo lepší než podle původní nabídky, je dodavatel oprávněn nejpozději do 3 let od data podpisu této Smlouvy písemně oznámit Zadavateli změnu doby trvání Smlouvy. V případě, že nová nabídka bude cenově nevýhodnější, mohou účastníci Smlouvy uzavřít dohodu o nových podmínkách dodávky HW zařízení, SW vybavení a poskytování souvisejících služeb.

Další podmínky související s nabídkou nových technologií jsou následně upraveny v člancích 7.9 až 7.11 Smlouvy, včetně cenových podmínek.

Z výše citovaných článků Smlouvy vyplývá, že Zadavatel vývoj technologií a obnovu HW a SW v průběhu doby trvání původní Smlouvy předem předvídal a tato předpokládaná obměna byla zohledněna i v kalkulaci ceny za realizaci veřejné zakázky.

Tyto případy je potom podle Zadavatele nutné věcně odlišovat od nepředvídaných podstatných změn smlouvy, které mají vliv na okruh dodavatelů nebo na výběr nejvhodnější nabídky, a v důsledku toho jsou i podle názoru Soudního dvora nepřijatelné.

V šetřeném případě se nejedná o změny smlouvou neupravené, nýbrž změny očekávané a v důsledku vzniku předvídaných okolností také změny žádané, jdoucí ve prospěch Zadavatele, neboť Zadavatel obdržel za podmínek předpokládaných v původní Smlouvě plnění, které je na technologicky vyšší úrovni. Jak již Zadavatel uváděl v podaném rozkladu, tyto smluvně předem upravené změny byly vyvolány objektivními okolnostmi, a to potřebou připojení nových organizací (uživatelů) na síť Zadavatele spojených s nezbytným navýšením diskové kapacity, výkonu procesorů, paměti atd.

Z výše uvedených důvodů, především s odkazem na rozsudek Pressetext, je Zadavatel přesvědčen, že uzavřením Dodatku č. 2 nedošlo k zadání nové veřejné zakázky, ale ke změnám původně uzavřené Smlouvy, které jsou v této Smlouvě předpokládány, a ve smyslu citovaného rozsudku jsou tedy přípustné.

III.

Nedostatečná identifikace skutku

Jak již Zadavatel uvedl v podaném rozkladu, napadá předmětné rozhodnutí Úřadu v celém jeho obsahu, a rozklad tedy podává do všech jeho výroků, a to pro nesprávnost rozhodnutí a celého řízení, jakož i pro rozpor s právními předpisy.

Pokud by i přes argumentaci Zadavatele, uvedenou v rozkladu a doplněnou tímto podáním, dospěl Úřad k závěru, že ke spáchání správních deliktů Zadavatelem přesto došlo, poukazuje Zadavatel na to, že výroky I. a II. napadeného rozhodnutí, v němž Úřad konstatuje, že se Zadavatel dopustil spáchání správních deliktů, považuje Zadavatel za neurčité, a tudíž nepřezkoumatelné, neboť ve výrocích o vině je nedostatečně identifikován skutek, kterého se měl Zadavatel podle názoru Úřadu dopustit.

Jestliže totiž mělo podle názoru Úřadu uvedenému ve výroku I. napadeného rozhodnutí dojít ke spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že veřejná zakázka byla zadána v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by byly splněny podmínky stanovené v § 23 ZVZ, potom musí Zadavatel namítat, že v citovaném § 23 ZVZ se vyskytuje celá řada případů, resp. důvodů a jim odpovídajících podmínek pro použití jednacího řízení bez uveřejnění. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí tak není jednoznačně konstatováno, které konkrétní porušení povinnosti stanovené v § 23 ZVZ je Zadavateli kladeno za vinu, resp. konkrétně které podmínky upravené v § 23 ZVZ nebyly dodrženy.

Obdobně ve výroku II. napadeného rozhodnutí je konstatováno, že se Zadavatel dopustil správního deliktu tím, že uzavřel Dodatek č. 2 ke Smlouvě na plnění veřejné zakázky, aniž by dodržel postup stanovený v § 21 ZVZ ve spojení s § 6 ZVZ a neprovedl zadávací řízení. Úřad dále blíže nespecifikuje, jaká konkrétní povinnost uvedená v § 21 ZVZ byla porušena, když např. § 21 odst. 1 písm. d) ZVZ upravuje jako jedno z možných zadávacích řízení také jednací

řízení bez uveřejnění, které Zadavatel použil. Z výroku II. tedy opětovně není zřejmé, jaké konkrétní porušení povinnosti je Zadavateli kladeno za vinu.

Zadavateli tak byla uložena sankce na podkladě neurčitého výroku o vině, kdy z výroků I. a II. napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, jakého nezákonného jednání se měl Zadavatel dopustit. Dostatečná konkretizace skutku, na jehož základě došlo ke spáchání správního deliktu, je přitom jednou ze základních trestněprávních zásad, a tedy i zásadou správního trestání.

Na podporu svých tvrzení odkazuje Zadavatel na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) **ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73**, v němž NSS jednoznačně konstatoval: „*V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*“ NSS dále uvádí: „*Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.*“ NSS také výslovně konstatoval, že neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení, přičemž zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.

Na citované rozhodnutí NSS odkazuje také aktuální rozsudek Krajského soudu v Brně **ze dne 19. 7. 2012, č. j. 62 Af 14/2011**, v němž krajský soud zrušil rozhodnutí Úřadu právě z toho důvodu, že výrok neobsahuje popis skutku takovým způsobem, aby tento skutek nemohl být zaměněn s jinými. V citovaném rozhodnutí krajský soud konstatoval: „*Jestliže totiž žalovaný ve výroku II. rozhodnutí delikt popsál tak, že se jej žalobce dopustil tím, že nedodržel postup stanovený v § 74 odst. 4 ZVZ, neboť jmenoval do hodnotící komise osobu, která byla ve vztahu k veřejné zakázce podjatá a podílela se na hodnocení nabídek, mohl se tohoto deliktu žalobce dopustit ve vztahu k pěti různým osobám (a tedy dopustit se pěti různých skutků). Vyjde-li totiž soud ze znění § 74 odst. 3 ZVZ... je zřejmé, že se takto obecně vymezený popis skutku může vztahovat ke každému z pěti jmenovaných členů. ... Žalovaný nspecifikoval tento delikt dostatečným způsobem tak, aby mohla být vyloučena zaměnitelnost skutku.*“

S odkazem na výše uvedené tedy Zadavatel uzavírá, že napadené rozhodnutí trpí stejnými vadami popisovanými výše, které jej činí nepřezkoumatelným, neboť ve výrocih I. a II. nspecifikoval Úřad správní delikty dostatečně konkrétním způsobem tak, aby tyto skutky nemohly být zaměněny s jinými.

III.

Odůvodnění výše uložené pokuty

Úřad v napadeném rozhodnutí uložil Zadavateli pokutu ve výši 1.300.000,- Kč, kterou, dle jeho vyjádření, stanovil ve výši přibližně tři čtvrtin celkové možné výše pokuty. Jak již Zadavatel uvedl v rozkladu ze dne 10. 10. 2012, považuje výši uložené pokuty za nepřiměřeně vysokou. Zadavatel opakovaně zdůrazňuje, že jako subjekt veřejné správy hospodaří pouze

s vlastními prostředky, přičemž v letošním roce hospodaří se schodkovým rozpočtem, a rovněž v rámci přeneseného výkonu státní správy doplácí na výkon rozšířené působnosti každoročně nezanedbatelnou částku ze svého rozpočtu. Jak již Zadavatel uvedl v podaném rozkladu, celkový zůstatek nesplacených půjček a úvěrů Zadavatele k 31. 12. 2012 bude ve výši 840.075,- Kč.

Uložená pokuta bude mít v daném případě negativní vliv na plnění veřejných funkcí Zadavatele a bude představovat citelný zásah do jeho rozpočtu, když, obzvláště v současné ekonomické situaci, jsou veškeré disponibilní finanční prostředky potřebné pro hospodaření územního samosprávních celků. Zadavatel proto **vyměřenou výši pokuty považuje za likvidační** ve smyslu podstatného zásahu do finančních prostředků Zadavatele, kterými navíc ani nedisponuje.

Podle rozhodnutí NSS ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133 je přitom správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt *povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.* Podle NSS vychází správní orgán při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

S ohledem na výše uvedené okolnosti případu, i s ohledem na likvidační charakter uložené pokuty, Zadavatel navrhuje, aby v případě, že se předseda Úřadu neztotožní s argumentací Zadavatele předloženou v podaném rozkladu a jeho doplnění a setrvá na výroku o spáchání správních deliktů Zadavatelem, upustil od uložení pokuty s přihlídnutím ke specifickým okolnostem tohoto případu a s přihlídnutím k tomu, že projednání tohoto případu před Úřadem dostatečně splnilo funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu.

Ve vztahu k možnosti upuštění od uložení sankce odkazuje Zadavatel na rozhodnutí Úřadu č. j. **ÚOHS-S398/2010/VZ-16684/2010/520/NGI ze dne 14. 2. 2011**, v němž Úřad v případě veřejné zakázky na dodávku ICT a technologií a rozšíření počítačových sítí upustil od uložení pokuty zadavateli, a to s ohledem na specifika daného případu, kdy Úřad vzal v úvahu především

- povahu předmětu veřejné zakázky (zasíťování pro potřeby výuky studentů základní školy);
- postavení zadavatele, kterým je základní škola, která nemá mnoho možností navýšit příjmy svého rozpočtu;
- fakt, že se zadavatel takového pochybení dopustil poprvé;
- skutečnost, že zadavatel i vybraný uchazeč shodně potvrdili a dokumenty doložili, že předmětná veřejná zakázka byla řádně zrealizována ve smyslu všech obchodních podmínek stanovených zadavatelem.

Zadavatel je přesvědčen, že obdobně jako ve výše citovaném rozhodnutí lze zohlednit stejná specifika daného případu, neboť veřejnou zakázku zadával Zadavatel pro zajištění základního chodu města jako veřejnoprávní instituce sloužící potřebám svých občanů, tedy potřebám ve veřejném zájmu. Obdobně jako v citovaném případě ani Zadavatel nemá mnoho možností, jak

navýšit příjmy svého rozpočtu, mj. s přihlédnutím k již uváděným okolnostem spojeným s přeneseným výkonem státní správy a k jeho majetkovým poměrům. Rovněž také z dokladů předložených v rámci správního řízení obdobně jako v citovaném případě vyplývá, že veřejná zakázka byla řádně zrealizována ve smyslu všech obchodních podmínek stanovených Zadavatelem.

Vzhledem k tomu, že podle § 121 odst. 2 ZVZ přihlédne Úřad při určení výměry pokuty k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, i vzhledem k zásadám správního trestání a zásadě legitimního očekávání (předvídatelnosti rozhodování) je Zadavatel přesvědčen, že také v jeho případě by mělo být od uložení sankce upuštěno, neboť projednání případu před Úřadem je z hlediska preventivního dostačující.

Pokud by se předseda Úřadu neztotožnil s názorem Zadavatele na upuštění od uložení sankce, domáhá se Zadavatel, aby předseda Úřadu výrok o pokutě změnil a uložil pokutu pouze v symbolické výši. V této souvislosti odkazuje zadavatel na podobný případ, konkrétně na rozhodnutí č. j. ÚOHS-R47/2009/VZ-1114/2010/310/JSI ze dne 1. 2. 2010, jímž předseda Úřadu snížil pokutu ve výši 50.000,- Kč uloženou Úřadem na částku 1.000,- Kč, neboť při zvažování výše uložené pokuty považoval za nutné přihlédnout i k polehčujícím okolnostem, jimiž jsou v daném případě skutečnosti svědčící ve prospěch delikventa, zejména posouzení ekonomické situace zadavatele ve sféře předmětu veřejné zakázky, kterým byly v daném případě opravy a modernizace mateřských škol. Přestože byl předmět veřejné zakázky v daném případě odlišný, spatřuje Zadavatel podobnost ve sféře dopadu jednání zadavatele na počet uchazečů, neboť v šetřeném případě uvedl zadavatel v zadávací dokumentaci odkazy na konkrétní výrobky a materiály, čímž omezil realizaci části zakázky pouze na jediné možné plnění. Ačkoliv Zadavatel trvá na tom, že podmínky pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění byly v daném případě zcela naplněny, pokuta mu byla uložena právě s ohledem na údajné omezení soutěže a potenciálního počtu zájemců o veřejnou zakázku.

Pokud by předseda Úřadu i přes výše uvedené důvody nevyhověl návrhům Zadavatele na upuštění od uložení sankce, případně snížení výše uložené pokuty na symbolickou částku, domáhá se Zadavatel s odkazem na dodržení zásady předvídatelnosti rozhodování, aby pokuta v tak vysoké výši, jaká byla udělena Zadavateli v napadeném rozhodnutí, byla **odpovídajícím řádným způsobem odůvodněna**.

V odůvodnění výše uložené pokuty se totiž Úřad omezuje na pouhé konstatování závažnosti porušení zákona, bez řádného přihlédnutí k okolnostem šetřeného případu, což je v rozporu s § 121 odst. 2 ZVZ. Popisuje-li Úřad jako přitěžující okolnost samotný fakt, že došlo k uzavření smlouvy mimo rámec zákona (viz body 76 a 77 napadeného rozhodnutí), nejedná se o přitěžující okolnost, nýbrž o vlastní popis skutkové podstaty správního deliktu. Vzhledem k tomu, že jiné přitěžující okolnosti Úřad v napadeném rozhodnutí neuvádí, považuje Zadavatel při nebývale vysoké výši uložené pokuty absenci odůvodnění její výše za **flagrantní porušení zákona**. Na tomto místě by mohl Zadavatel odkázat na naprostou většinu rozhodnutí Úřadu, v nichž se pokuty za spáchání správního deliktu pohybují řádově pouze ve výši deseti tisíců, maximálně stotisíců Kč. Za naprosto nepřijatelné a v zásadním rozporu se zásadami správního trestání považuje Zadavatel i jakékoliv úvahy o exemplárním potrestání jednání, které Úřad posoudil jako porušení ZVZ.

IV.

S ohledem na všechny skutečnosti uvedené v podaném rozkladu a v jeho doplnění se Zadavatel domáhá, aby předseda Úřadu

- **napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil;**
- neshledá-li důvody pro zastavení správního řízení, aby napadené rozhodnutí **zrušil pro nepřezkoumatelnost, pokud jde o výrok o vině i výši uložené sankce, a věc vrátil k novému projednání;**
- neshledá-li důvody pro vrácení k novému projednání, aby ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s ust. § 152 odst. 4 správního řádu **napadené rozhodnutí změnil tak, že zruší výrok o uložení pokutě, případně sníží uloženou pokutu na symbolickou částku.**

V Českých Budějovicích, dne 26. října 2012.

Statutární město České Budějovice
Mgr. Juraj Thoma
primátor